

Sărbătorile Primăverii

„Vine primăvara cu toată splendoarea ei,
cu toate păsările și cu toate florile ei!”

- Christina Rossetti -

Sărbătoare la venirea primăverii

Prof. univ. dr.
Gabriel Bulancea

Într-o atmosferă de sărbătoare, sâmbătă, 29 martie 2025, la Școala nr. 22 din Galați, s-a desfășurat cea de-a IV-a ediție a **Festivalului Vocile primăverii**.

„Vinovat”, așa cum se autoironizează cel care a avut ideea festivalului, este profesorul pensionar Marin Oanea, părintele competiției și organizatorul principal. Echipa domniei sale a completat efortul organizării acestuia, fiind compusă din trei cadre didactice inimoase: prof. Doina Pană, prof. Simona Maravela și prof. Florentina Gaiu. Ele sunt cele care au asigurat *din umbră* întregul demers procedural și organizatoric al festivalului care, iată, începând cu acest an este înscris în Calendarul activităților educative la nivel județean. Și nimic nu ar fi fost posibil dacă echipei nu s-ar fi alăturat și conducerea școlii reprezentată de profesor Valentina Tudora-che, sensibilă la astfel de manifestări, prilejuind astfel transformarea festivalului într-un brand aparținând Școlii nr. 22, ce asigură astfel instituției vizibilitate la nivel județean.

Cu mic, cu mare, copii talentați de la diferite școli de pe raza municipiului Galați s-au înscris la acest festival, dornici să se afirme și să-și testeze aptitudinile artistice. Festivalul a fost organizat pe două categorii de vârstă: 5-7 ani și 8-11 ani. La fiecare categorie de vârstă s-au adăugat secțiunile **soliști** și **ansambluri**, direcționate pe două ramuri muzicale: **muzică ușoară** și **muzică populară**. Au participat copii de la Școlile Gimnaziale nr. 3, nr. 16, nr. 17, nr. 22, nr. 26, nr. 28, nr. 29, nr. 33, „Ștefan cel Mare”, „Dan Barbilian”, „Miron Costin”, „Unirea Braniștea” și de la Grădinița nr. 39. Față de anii anteriori, concursul a cunoscut un nivel sporit de reprezentare, în cadrul lui înscriindu-se peste șaiszeci de soliști și ansambluri, rezultând un număr de cinzeci de numere în urma unei preselecții.

Comisia care a jurizat festivalul a fost formată din specialiști ai domeniului muzical, cu o lungă activitate în branșă. Președintele comisiei, subsemnatul, prof. univ. dr. Bulancea Gabriel, sunt chitarist și profesor de istoria muzicii la Facultatea de Arte, Universitatea „Dunărea de Jos” din Galați. Membrii comisiei:

- ☞ Koler Rodica, profesor de canto clasic la Liceul de Arte „Dimitrie Cuclin” din Galați de zeci de ani, a obținut distincții și numeroase premii cu elevii pe care i-a îndrumat;
- ☞ Holiartoc Simona a finalizat de curând un doctorat în interpretare instrumentală, profesor de oboi, actualmente director adjunct al Liceului de Arte „Dimitrie Cuclin” din Galați;
- ☞ Mocanu-Darie Alina, specializată în muzica ușoară și jazz, cu numeroase ieșiri în public în calitate de interpret;
- ☞ Dobrescu Florin, profesor de muzică, a sădit pasiunea pentru muzică zecilor de generații de elevi din învățământul de masă.

Calitatea competitorilor a crescut față de anii anteriori, comisia jurizând cu obiectivitate și profesionalism fiecare moment în parte. Numărul mai restrâns de premii a reflectat exigența concursului. A rezultat următoarea ierarhie:

Soliști – muzică ușoară, 5-7 ani			
Premiul I	Lupu Antonia Diana	Grădinița nr. 39	Prof. îndrumător Crăescu Mihaela
Premiul II	Pascu Sara Ilinca	Școala Gimnazială „Ștefan cel Mare”	Prof. îndrumător Chipăilă Mihaela
Premiul III	Deli-Ivanov Anastasia	Școala Gimnazială nr. 29	Prof. îndrumător Dicu Georgiana
Grupuri – muzică populară, 5-7 ani			
Premiul II	Micii licurici	Școala Gimnazială nr. 22	Prof. îndrumător Gheorghiu Aurora
Soliști – muzică ușoară, 8-11 ani			
Premiul I	Dinescu Delia-Mihaela	Școala Gimnazială nr. 16	Prof. îndrumător Dinescu Loredana- Valentina
Premiul I	Rus Mihail-Nectarie	Școala Gimnazială nr. 17	Prof. îndrumător Badiu Mihaela Axente Florentina
Premiul II	Cucu Stamati Amira Maria	Școala Gimnazială nr. 22	Prof. îndrumător Stoian Florina
Premiul II	Pătrașcu Andreea	Școala Gimnazială nr. 17	Prof. îndrumător Badiu Mihaela Axente Florentina
Premiul III	Puică Agnes Nicole	Școala Gimnazială nr. 17	Prof. îndrumător Țopa Mariana Blasciuc Violeta
Mențiune	Vlad Iris	Școala Gimnazială nr. 29	Prof. îndrumător Dimofte Cristina
Premiu Special	Țecu Andra Roxana	Școala Gimnazială nr. 29	Prof. îndrumător Chiroșcă Angela
Premiu special	Damian Irina Elena	Școala Gimnazială „Dan Barbilian”	Prof. îndrumător Câmpanu Daniela
Soliști – muzică populară, 8-11 ani			
Premiul II	Nae Ramona Florentina	Școala Gimnazială nr. 22	Prof. îndrumător Luca Anișoara Butnaru Mihaela
Grupuri – muzică ușoară, 8-11 ani			
Premiul I	Clasa prieteniei	Școala Gimnazială nr. 17	Prof. îndrumător Țopa Mariana

Premiul II	Fluturașii veseli	Școala Gimnazială nr. 22	Prof. îndrumător Ungureanu Mihaela
Premiul III	Vivat	Școala Gimnazială „Ștefan cel Mare”	Prof. îndrumător Olaru Florentina
Mențiuni	Flori de tei	Școala Gimnazială „Ștefan cel Mare”	Prof. îndrumător Chițescu Daniela
Grupuri – muzică populară, 8-11 ani			
Premiu special	Flori dunărene	Școala Gimnazială „Unirea Braniștea”	Prof. îndrumător Niță George

Trofeul festivalului a fost câștigat de eleva **Dorobăț Cosmina-Maria**, de la Școala Gimnazială nr. 33, profesor îndrumător Vlad Carmen, care s-a evidențiat prin abilități vocale de excepție în cadrul concursului.

În felul acesta, festivalul și-a atins scopul major pe care și l-a propus încă din anul înființării lui, de a fi un bun prilej de socializare, de cunoaștere a potențialului artistic ce se manifestă încă din fragedă copilărie, de educare a gustului pentru frumos, de activare a spiritului competițional, de promovare a muzicii de calitate. O spune acest lucru inițiatorul lui, profesor Marin Oanea, trăgând un semnal de alarmă cu privire la fondul de degradare constantă a muzicii prin promovarea cu insistență pe foarte multe canale media a unor stiluri muzicale antieducative prin mesajele pe care le transmit, reflex al inculturii de masă și al decăderii morale a societății. Și iată cum, sărbătorind prin artă, omul revine la tradițiile sale ancestrale, la valorile autentice, la tot ceea ce definește umanitatea sa.

Limba românească autentică. Costumul popular românesc. Lirică în vers alb și clasic. Stiluri de interpretare unice. Muzică populară și ușoară de-ale gliei noastre. Predici laice despre frumos și bine. Hore tradiționale horite cu inima deschisă a copiilor talentați. Mesaje religios-morale limpezi pentru publicul cald. Prietenia, respectul față de anotimpuri, onoarea față de școală, iubirea pentru neam și țară, cultul pentru mamă, deschiderea către limbi străine, respectul față de tradiții, față de folclor, cultivarea unor virtuți pentru viață în viitor! Toate acestea le-am întâlnit la cea de-a IV-a ediție a Festivalului-concurs „Vocile primăverii”, desfășurat în Școala Gimnazială nr. 22, din municipiul Galați, în ziua de 29 martie a.c.

Dintre concurenții la evenimentul cultural-artistic de excepție, dintre profesorii instructori, dintre părinți, au avut amabilitatea de a răspunde întrebărilor mele următoarele persoane, prin sondaj:

Mara Ioana Robu, elevă, clasa a III-a, Școala Gimnazială nr. 29:

- Suntem în timpul desfășurării spectacolului, vii pentru prima dată la acest festival, care a devenit o tradiție în oraș?

- Particip pentru întâia oară.
- **Te-ai pregătit mult pentru concurs?**
- Timp de o lună și jumătate și m-am prezentat cu piesa muzicală „Suflet de copil”.
- **Te aștepti la un rezultat favorabil ție?**
- Sper, dar important este că am participat!
- **Emoțiile te-au copleșit?**
- N-am tremurat pe scenă. Ele au fost atâtea cât au trebuit să fie!

Enache Silvia Maria, elevă, clasa a III-a, Școala Gimnazială nr. 22:

- **Pentru a câta oară iei parte la acest eveniment cultural dedicat copiilor?**
- Pentru a doua oară.
- **Anul trecut cum a fost pentru tine?**
- A fost bine organizat, ca și cel de anul acesta, și am obținut un premiu de participare pentru piesa „Cum sună liniștea”.
- **Astăzi, cu ce piesă te-ai prezentat la concurs?**
- „Vina mea”!
- **Ți-ai dori o clasificare?**

- După părerea mea, am mai avut scăpări din cauza emoțiilor.
- **Indiferent de rezultat, vei mai participa anul viitor, la următoarea ediție?**
- Da! Cu fiecare participare voi dobândi experiență.
- **Mult succes să ai!**
- Mulțumesc!

Țepu Andreea, elevă, Școala Gimnazială nr. 29:

- **Cu ce gânduri ai venit la festival?**
- Eu am venit să bucur oamenii cu vocea mea cristalină și să-i fac pe părinții mei mândri de mine.
- **Cum ai reușit astăzi să-ți stăpânești emoțiile excesive ale firii tale, dat fiind faptul că ești foarte sensibilă și că aștepti o validare înaltă.**
- Am fost susținută de colegii mei de la „Voces”, care au făcut galerie pentru mine.
- **Cum ai perceput de pe scenă comisia de jurizare?**
- În timp ce am cântat, nu m-am concentrat pe membrii juriului, am fost atentă la melodia mea și la text și mi-am aruncat privirea spre mama.
- **Ce piesă ai cântat?**
- „Fight song” (Cântec de luptă). În urmă cu doi ani am cântat „Dragu-mi-i a te cânta”, titlul este, de fapt, „Răsai”, de Doina Aldea Teodorovici, pentru care am obținut premiul I.

Ungureanu Mihaela, profesor pentru învățământ primar, clasa a III-a, Școala Gimnazială nr. 22:

- **Grupul „Fluturașii veseli” are un istoric lung?**
- Nu! În 2024 a luat naștere și a obținut premiul I la categoria 8-11 ani pentru șlagăr de muzică ușoară. I-am înscris pe toți copiii clasei, dar astăzi s-au prezentat doar unsprezece, cei mai isteți dintre isteți. Pentru festival am lucrat intens o săptămână. Le-am predat cântecul, le-am cerut copiilor memorizarea cântecului și am lucrat împreună la mișcarea scenică în timpul programului, fiind clasă de step-by-step, sugerându-le să transforme cântecul într-o scenetă muzicală care a constat într-o scenarizare muzicală a versurilor, mimând tabloul primăverii pe care copiii grupului îl exprimau prin cântec.
- **Din partea juriului, ce așteptări aveți?**
- Să primim validarea pe care grupul o merită, fiind unul expresiv, format din copii inteligenți și foarte sociabili. Dorim să fim invitați și de alți organizatori.
- **În privința organizării celei de-a IV-a ediții, ce părere aveți?**
- Ne-am ridicat mult ștacheta, atingându-ne obiectivele dorite. Maturizarea artistică și seriozitatea cu care am tratat acest festival, atât noi, cât și cei din afară, au atins cote înalte.

Saghin Daniela, părinte, 37 de ani, casnică:

- **Când ați sesizat prima oară că fetița dumneavoastră are înclinație artistică?**
- De la doi ani. Dansa și cânta prin casă, făcea tik-tok-uri, o imita pe sora ei mai mare, care crea exhibiții. Mi-aș dori ca să ajungă actriță sau dansatoare.
- **Vi se pare o povară ușoară și plăcută faptul că vi se cere, ca părinte, să investiți pe plan artistic?**
- Și părinții mei au făcut același lucru cu mine, dansuri și muzică. E ceva în genă. Am cântat în timp ce am fost însărcinată...
- **Cât de mult a contat prezența dumneavoastră alături de fiică astăzi?**
- Mult!
- **Cam câte procente?**
- Sută la sută, garantat!
- **Când nu sunteți scutită de griji, faptul că fiica dumneavoastră cântă vă ajută să le depășiți?**

- Numai când le văd pe ambele odrasle, uit de toate grijile.
- **Înseamnă că poezia, cântecul și muzica sunt adevărate terapii pentru minte și suflet și ele se manifestă prin copii. Ce planuri aveți pe viitor?**
- Să se mențină. Ea participă nu numai aici, este și dansatoare la grupa „Estrada Stars” din oraș și joacă baschet la Asociația „Templierii”, dar nu uită că pe primul plan este învățătura.
- **Mulțumesc pentru disponibilitate!**

Anghel Alexandra, elevă, Școala Gimnazială „Unirea”, Braniștea:

- **Te rog frumos, spune-mi de câtă vreme faci parte din grupul vocal-artistic „Flori Dunărene?”**
- De trei ani.
- **Cine ți-a confecționat acest minunat veșmânt popular autentic?**
- Există o asociație care ne confecționează costumele.
- **De câte ori te antrenezi (faci repetiție) pe săptămână?**
- Câte două ore sâmbăta și duminica, în timpul săptămânii sunt la școală.
- **Jocul și cântecul au fost priorități în viața de elev?**
- Da!
- **Cum te privesc elevii din clasă vis-a-vis de hobby-ul tău?**
- Mă văd muncitoare, că trudesec în ceea ce fac și mă implic mult sufletește.

Profesor George Niță, Școala Gimnazială „Unirea”, Braniștea:

- **Domnule profesor-instructor, vă rog să o completați pe eleva dumneavoastră, deoarece timpul ne permite!**
- Numai la țară întâlnim astăzi copii cu drag pentru folclorul românesc, zestre de aur a culturii nației noastre. Dansurile prezentate sunt din zona Covurluiului și sunt autentice. Ei joacă dansuri din localitățile Independența, Piscu, Tudor Vladimirescu, Braniștea. Aici avem colinde salvate de la pierire datorită învățătorului Mihai Gheorghe, căruia Căminul cultural din comună îi poartă numele.
- **Pe scurt, care este povestea existenței grupului vocal-artistic „Flori dunărene”?**
- Grupul ființează din 2019 și cuprinde elevi de la clasa a III-a până la clasa a VIII-a, chiar mai vin și foști elevi, acum la liceu, după zicala românească „Lupul, unde a mâncat o oaie, se întoarce după blană”.
- **Care sunt criteriile care stau la baza funcționării ca membru în această entitate culturală?**
- În primul rând seriozitatea, urechea muzicală, ritmul, farmecul personal, capacitatea de a transmite emoții și, mai ales, punctualitatea la repetiții și la activități. Cântecul și dansul se cuvin a fi înțelese de fiecare membru.
- **Ați fost cu grupul și pe alte scene?**
- Cum să nu? Am fost în țară, la Râmnicu-Sărat, Focșani, București, Toplița, Pechea, Piscu, Tudor Vladimirescu, Movileni de Tecuci - cu Festivalul iei, iar în afară, anul acesta am fost invitați în Turcia (Antalya), în Macedonia și în Bulgaria.

Cosmina Maria Dorobăț, elevă, clasa a IV-a, Școala Gimnazială nr. 33, Galați, clasa canto, prof. Cristina Boghici:

- **Ai avut cumva vreo presimțire că vei obține trofeul festivalului?**
- După mine, mă așteptam să iau premiul I, întrucât am muncit pe brânci, dar la trofeu nu mă așteptam. Am participat în ultimii doi ani la festivaluri, precum „Festin talent”, „Criss Art”, „Cântecele și noi”, din cadrul Centrului Cultural „Dunărea de Jos”.
- **Această reușită te moralizează și mai mult pe viitor, în sensul că nu este ușor să te ții pe podium? Cum crezi că vor reacționa colegii tăi de clasă când vor auzi de la tine și vor avea mărturie că te-ai învrednicit de marele trofeu al Festivalului „Vocile primăverii”?**

- Mă vor felicita și mă vor încuraja...

- **Ce ai simțit în legătură cu organizarea luminosului festival?**

- Mi-a plăcut mult organizarea, care a fost la înălțime, până la cele mai mici detalii. Voi mai participa, având sprijinul necondiționat al părinților.

- **Alese felicitări! Să-ți ajute Dumnezeu cu sănătate, să te menții și să-l mulțumești pentru ajutor, netrufindu-te, după cum zice un proverb biblic „Nu te mira de cel ce cade, ci de cel ce stă (să nu cadă)”.**

Marin Oanea, profesor pentru învățământ primar, pensionar al Școlii Gimnaziale 22, inițiatorul festivalului:

- **Ce stare de spirit aveți acum, la cald, după finalul Festivalului-concurs „Vocile primăverii”, în calitate de inițiator al acestui act de cultură?**

- Mai multe: ușurat pentru că totul a decurs ca la carte, împlinit, mulțumit și cu o oboseală plăcută după acest spectacol maraton, care a durat vreo șase ore, unde eu am fost „la butoane”, asigurând sonorizarea.

- **M-ar interesa, cu îngăduința dumneavoastră, un istoric al grupului vocal „Vocile primăverii” pe care l-ați condus și pe care l-am văzut și eu de multe ori, mai ales când organizați concerte de colinde.**

- Grupul vocal „Vocile primăverii” are o istorie lungă și frumoasă, ținând cont că a ființat timp de 43 de ani, cred că este un record în domeniu. Voi încerca să fiu scurt. De când am intrat în învățământ m-a animat gândul de a face lucruri deosebite cu elevii mei. În toamna anului 1978, fiind învățător la Școala 18 din Galați, am selectat câțiva copii de clasele I și a II-a, să-i formez de mici, pentru a lucra cu ei cât mai mult timp.

În luna decembrie a aceluiași an am participat cu ei la faza municipală a Festivalului „Cântarea României”, unde am obținut locul I. Pe 7 martie 1979 copiii mei au fost transmiși la Radio România, pe programul I, într-o emisiune care se chema „De la 1 la 3”. Pe la 1:25, crainicul a anunțat următoarele: „Voci ale primăverii, din Galați transmite Corneliu Mihăilescu”.

Anunțul acesta mi-a inspirat numele grupului vocal. Atât premiul, cât și această transmisiune m-au încurajat în demersul meu. Au urmat alte premii și spectacole în următorii șapte ani, cât am mai activat la această școală. Un lucru care m-a marcat toată viața a fost acela că am susținut un spectacol de adio în sala cinematografului „Flacăra” în fața a vreo 500 de elevi, iar la încheiere strigau toți în cor: „Nu plecați!”. La noua școală, unde m-am transferat (22), am reînființat grupul mergând pe aceeași schemă, o chitară și voci, promovând o muzică de calitate, în special folk, îndrăgită mult la vremea aceea, dar și mergând pe compoziții proprii, cu care m-am prezentat la numeroase concursuri, festivaluri, spectacole, serbări, promovând imaginea școlii. Nu-mi amintesc să fi plecat fără vreun premiu de la concursurile la care am participat. Am avut de două ori locul III la faza națională a Festivalului „Cântarea României”, care mie mi s-a părut un lucru foarte serios.

- Ce repertoriu ați abordat?

- Un repertoriu adecvat cu cântece pentru copii, jocuri, dragostea față de părinți, cântece patriotice, în general cântece cu mesaj, piese proprii, cântece din repertoriul românesc și internațional, având în vedere caracterul educativ, cultivarea gustului estetic, combătând cu mijloacele mele modeste degradarea constantă a muzicii prin promovarea cu insistență răutăcioasă pe multe canale media a unor stiluri de muzică antieducative, nocive, de către „artiști” neșcoliți, needucați, care ne-au asediat pe fondul inculturii de masă și al decăderii morale a societății. Ei au găsit o nișă de îmbogățire, de aceea eu nu-i consider vinovați pe ei. Vinovați suntem noi, prin atenția pe care le-o acordăm.

- V-a sprijinit școala în demersul dumneavoastră?

- Fără îndoială. Mi s-a pus la dispoziție o sală de repetiții, înzestrată cu aparatură, instrumente, astfel încât am putut să-mi realizez singur negative orchestrate, dând o altă sonoritate și strălucire grupului, având chiar posibilitatea să imprim un CD audio cu mijloace proprii.

- Vorbiți-ne, din culise, din spatele cortinei organizatorice, despre munca celor din echipă!

- A fost foarte multă muncă, un consum foarte mare de timp și energie. Pe de o parte a trebuit să ținem cont de regulamentul riguros al festivalului, impus de nivelul său, iar, pe de altă parte, întocmirea numeroaselor documente, respectarea unor proceduri obligatorii, atât la nivelul școlii organizatoare, dar și de către participanți.

Au fost sute de telefoane, mesaje către colaboratorii noștri, emoții, pentru a ne trimite materialele de care aveam nevoie, consumându-ne mult timp, energie și nervi. Totul se face cu sacrificii. Am căutat și am găsit înțelegere prin realizarea de parteneriate cu instituții culturale de prestigiu, cum ar fi Universitatea „Dunărea de Jos” din Galați – Facultatea de Arte, Liceul de Arte „Dimitrie Cuclin”, Teatrul Național de Operă și Operetă „Nae Leonard”, Centrul Cultural „Dunărea de Jos” și, nu în ultimul rând, Asociația de părinți „Dimitrie Cantemir” a școlii gazdă. Având asigurat girul așezămintelor mai sus pomenite, am pornit la drum cu curaj, aspect întâlnit și la edițiile anterioare.

- Cum vi s-a părut „de la butoane” toată desfășurarea spectacolului, dacă au existat discuții contradictorii din partea părinților?

- Cu toate că a fost un spectacol maraton care a durat vreo șase ore, totuși nu a fost plicticos datorită faptului că fiecare concurent a adus ceva nou, interesant. Cu siguranță că vor fi existat unele discuții, colegile mele știu mai bine, pentru că întotdeauna cei care stau pe margine știu mai bine cum trebuia să fie, voci cârcotașe din partea unor părinți care și-au văzut copiii câștigători, chiar înainte de a urca pe scenă. Vestea proastă, cum anunța și președintele juriului, a fost că nivelul festivalului, conform regulamentului, nu ne-a permis să dăm mai multe premii, ci în limita unui anumit procent.

- Cum a evaluat comisia de jurizare?

- Fiecare membru al juriului a avut o fișă de apreciere cuprinzând câteva criterii de jurizare cu detalierile necesare. Aceste criterii au fost: 1. Calitatea artistică și tehnică a interpretării; 2. Sincronizare; 3. Grad de dificultate; 4. Ținuta artistică; 5. Autenticitatea compozițională și interpretativă. Fiecare criteriu a fost notat pe o scară de la 1 la 5.

- Cine v-a susținut moral și material în acest demers?

- Moral, ne-am încurajat unii pe alții, iar material a contribuit asociația de părinți a școlii și fiecare dintre noi a contribuit cu diverse sume de bani.

- Ce note credeți că ați primit din partea publicului spectator?

- Mesajele pe care le-am primit sunt foarte pozitive, atât din partea colegilor, cât și din partea părinților. Lucrurile s-au așezat foarte bine, dincolo de subiectivismul fiecăruia dintre noi. În concluzie, cred că am primit calificativul „Foarte bine”. Este firesc să transmit multe mulțumiri echipei organizatoare, conducerii școlii, juriului, domnului profesor George Niță, elevei Miruna Grigoraș, câștigătoarea celei de-a II-a ediții a festivalului, care ne-a onorat cu un microrecital și nu în ultimul rând jurnaliștilor: Raluca Ichim – Viața liberă, Daniela Vlad – Radio Pro Lider FM, Mioara Ardielleanu – scriitor, redactor la revista Timpul seniorilor și dumneavoastră Preot dr. Ionel Rusu, scriitor, membru al UZPR, colaborator al mai multor publicații din România, dar și participanților, fără de care noi nu am exista.

- Așa este! Am participat cu inima deschisă în premieră la acest eveniment cultural artistic și am avut ocazia să vă admir pe scenă cu grupul pe care l-ați îndrumat atâția ani cu statornicie, din vocație lăuntrică, fără a vă obliga vreo autoritate superioară. M-a impresionat muntele de mesaje limpezi, moralizatoare pe care le-au transmis concurenții și trăirea actului artistic. Ce părere aveți despre calitatea festivalului ajuns la a IV-a ediție?

- Faptul că am selectat numerele cele mai bune din cele multe înscrise, față de precedentele ediții s-a ridicat la o cotă superioară, lucru afirmat și de președintele juriului, prezent de fiecare dată, de aceea s-a făcut mai greu diferența între concurenți, existând uneori și două premii II.

- Lumea nu știe că sunteți și scriitor și că ați îmbogățit cultura locală cu unele apariții literare. Care sunt? Enumerați-le!

- Da, am mai avut și alte preocupări. Am avut și o echipă de teatru, denumită „Actorașul”, cu care am câștigat numeroase premii, iar ca scriitor am abordat umorul. Hoinar printre amintiri, Gâlceava cu timpul trecut, Gogoșele cu zâmbete, Fals tratat de covid 19 (umor negru din vremea pandemiei) sunt cărțile pe care le-am scris după ieșirea la pensie.

- Un cuvânt de rămas bun?

- Vă mulțumesc pentru că mi-ați dat prilejul să mă laud...!

Clipe magice, candoare, emoție...

Mioara Ardieleanu

„Ce dar să-ți fac acum, că-i primăvară?” - s-ar gândi un profesor dedicat muzicii care simte prin venele sale ritmul inimii și-al frumuseții, și mă refer la profesorul Marin Oanea. Cui v-ați întreba? Urbei *cu floare de tei*, cum ar spune Vasile Șeicaru...

Întortocheate sunt căile Domnului și nu vom ști vreodată dacă versurile Magdei Isanos au fost citite de profesorul gălățean, dar ele s-au materializat într-un festival-concurs pentru copii aflați în primăvara vieții.

La data de 29 martie 2025, a avut loc ediția a IV-a a Festivalului-concurs de muzică pentru copii „Vocile primăverii”, iar în calitate de gazdă și școală organizatoare - Școala Gimnazială Nr. 22 Galați, inițiator Marin Oanea, fost profesor pentru învățământ primar al acestei școli.

Printre emoțiile inerente, „Părintele acestui festival”, cum se autodefineste Marin Oanea, ne reamintește de grupul vocal „Vocile primăverii” pe care l-a condus timp de 43 de ani, din toamna anului 1978 până în 2021, când, la Școala Nr. 18 activând, a adunat un grup de copii din clasele întâi și a doua, în jurul unei fete cu o voce și un simț muzical deosebit, Alina Mocanu-Darie, dar și al talentatului prof. univ. dr. Gabriel Bulancea, venit câțiva ani mai târziu în trupă, ambii prezenți și în comisia de jurizare din acest an.

În anul 1985, profesorul Marin Oanea, transferându-se la Școala Gimnazială Nr. 22, a reînființat acest grup „Vocile primăverii” cu care a reprezentat școala la mai multe concursuri, obținând mai multe trofee și diplome de excelență.

Ideea unui festival i-a venit domnului profesor în anul 2018, la îndemnul doamnei Director Prof. Valentina Tudorache. S-au gândit împreună să facă o acțiune care să atragă spre Școala Gimnazială Nr. 22 și alte școli sau alte grupuri, contribuind astfel la formarea unei imagini cât mai pozitive a școlii. Festivalul-concurs a ajuns la a IV-a ediție datorită implicării conducerii școlii, dar și a profesoarelor Doina Pană, Simona Maravela și Florentina Gaiu.

Sunt clipe magice ce se desfășoară în incinta școlii, o atmosferă plină de candoare, emoție, teamă, timiditate, dar luminate de zâmbetele angelice ale copiilor. Cu ochii lor plini de uimire și inocență perpetuă ce-și scaldă privirea de pe luminile și baloanele colorate de pe scenă la trofeul dorit, uită preț de o clipă că un juriu aflat în fața lor îi va nota, îi va asculta, încercând să deslușească în freacățul vocilor, un talent și o voce de aur. Icoane vii parcă scoase de sub penelul lui Tonia.

Trăiri puternice și vii în sala de clasă transformată într-o rampă de lansare a generației Z, nativii digitali, creativi, îndrăzneți, rebeli, fascinanți, ce transformă spectacolul în ritm și energie, modă, dar cu o tentă melancolică, drept dovadă multe melodii închinare mamei sau prieteniei.

O generație ce se conectează între pluriile primăverii scoțând soarele din suflet într-o încercare disperată de a înflori într-o lume ne bună, ne bună, între paradigme sociale și politice destabilizatoare.

Ritmuri, dans, stiluri muzicale, modă, modelează chipurile angelice cu forța unei generații care va avea un rol hotărâtor în societatea actuală. Acum este doar o lume de o sensibilitate aparte, cu prințese și prinți coborâți din poveste, plini de viață, creativi, cu dorința de a parcurge cărările universului cât mai iute spre succes.

Aș parafraza tot după poeta Magda Isanos, schimbând voit un cuvânt, „pădure”, cu „Galați”:

„Primăvara-n Galați văzui/ cum trecea Dumnezeu cu cetele lui,/ și-aprindea în fiecare mugur un fir/ de lumină...”.

Câți îngeri? Mulți! Peste cincizeci... însumându-i pe cei care cântă individual cu grupurile, cu vârste între cinci și unsprezece ani.

Concurenții au trebuit să dea dovadă că îndeplinesc câteva criterii esențiale: voce, timbru, auz muzical, ritm, tehnică, ambitus, susținere, respirație, intonație, mesaj muzical, sincronizare, ținută artistică, grad de dificultate, autenticitate, la un nivel de pregătire competitiv.

Cine avea să câștige trofeul atât de râvnit?

Eleva Dorobăț Cosmina-Maria, de la Școala Gimnazială Nr. 33, Galați, coordonat de prof. Vlad Carmen, cu piesa „The girl in fourteen G”.

Ca să mai uităm de emoții ne-au încântat cu prezența lor scenică Ansamblul „Flori Dunărene” de la Școala Gimnazială „Unirea” Braniștea și de la Școala Gimnazială „Dan Barbilian”, condus de prof. Niță George.

Un festival-concurs care a lăsat o impresie artistică mai bună ca în anii trecuți, după părerea juraților. Copiii s-au întrecut pe sine, unii la sfârșit cu lacrimi de bucurie, alții cu tristețe în ochii angelici, ochii lui Tonitza, care și-au scuturat roua pe florile abia îmbobocite ale primăverii.

Ascultați, simțiți, pipăiți sufletul lor plin de lumină, aflați azi într-o întrecere cu visurile lor, schimbând regulile distracției și ale stilului de viață. Veți descoperi tinere talente aflate în primăvara lor, care vor duce cu ei pasiunea, creația, dăruirea, iubirea către muzică la un alt nivel, dovedind valoarea tineretului, dar și a ținutului din care provin.

8 Martie 2025, o zi însorită ca și sufletele Doamnelor, Domnițelor sau chiar ale Domnilor prezenți în sala Muzeului de Etnografie, Carol 1 din Brăila. Are loc lansarea inedită de carte dedicată Femeii, „**Femeia - Izvor de lumină**”, o antologie în care își fac simțită prezența Doamne din toate colțurile țării.

Coordonatoare, scriitoarea Mioara Baci și muzeograf Brândușa Ilie, într-o ediție grafică deosebită, datorată doamnei Daniela Gumann.

Moderatoare Mioara Baci și Brândușa Ilie. Prezente alături - scriitoarea Doina Stoica, membră a Uniunii Scriitorilor din România și scriitoarea Cezarina Adamescu, membră a Uniunii Scriitorilor din România.

Și nu există o așa zi minunată fără prezența florilor și a muzicii care, alături de scriitorii prezenți în antologie, au încântat audiența numeroasă.

O surpriză plăcută Grupul Folk „Dacii Liberi”, tineri, frumoși, talentați, sub îndrumarea profesorului Constantin Corneliu Pleșu din Bârlad.

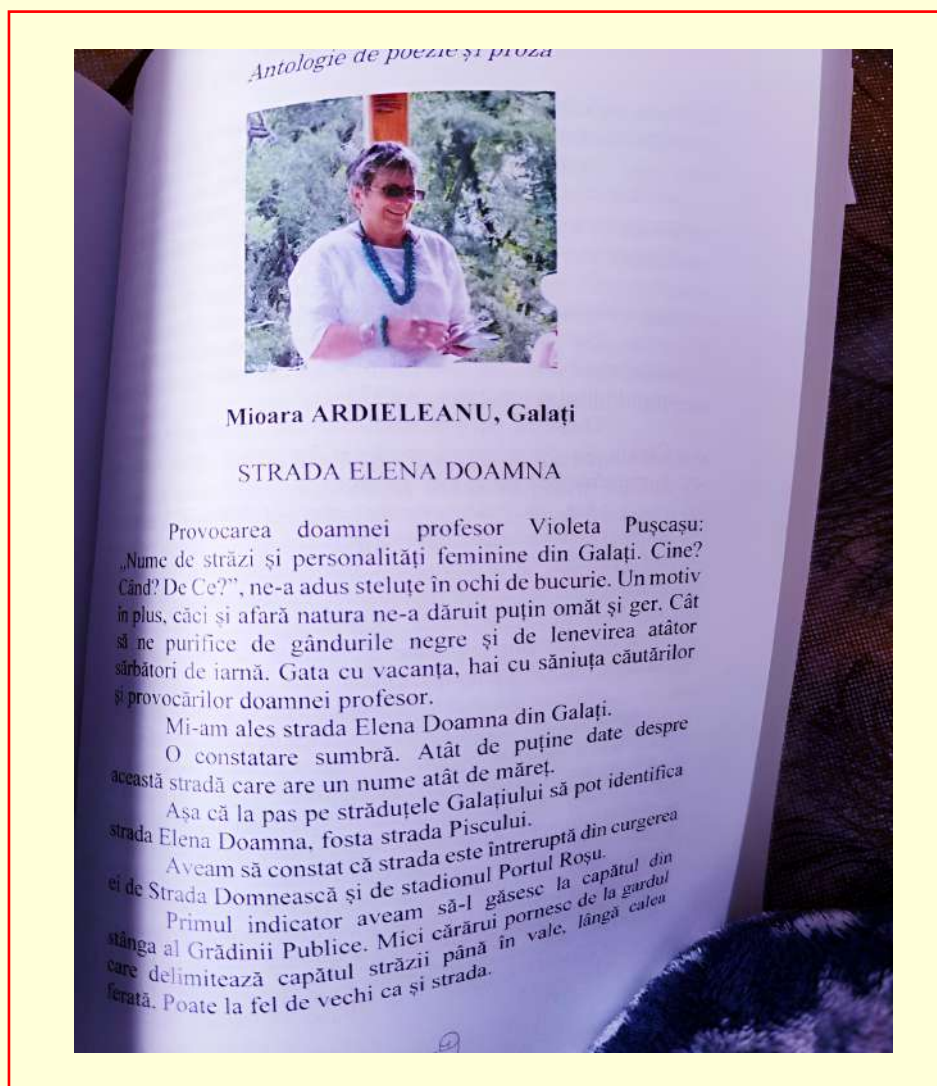
Să nu o uităm pe doamna Carmen-Vasilica Nedelcu, solist vocal de muzică populară, profesor la Școala Gimnazială nr. 24 din Galați, dar nici pe domnii Marin Oanea, profesor, cantautor din Galați și Florin Lazăr, profesor la Școala de Arte „Vespasian Lungu” din Brăila.

Poezie, proză, muzică și-un nelipsit moment umoristic al doamnei Stela Șerbu Răducan din Brăila au fost ingredientele care au adus pe chipul celor prezenți în minunata sală a Muzeului Etnografic bucurie, zâmbet, lacrimi, respirații de o clipă în patosul artistic al autorilor.

Știute ori neștiute Doamne, adevărate izvoare de lumină, care s-au înfipt ca mărtișoarele pe pieptul sufletului, au adus la suprafață apele iubirii, dorului, tristeții, povești și întâmplări aievea, ce vor săpa adâncul inimii în primăveri sufletești. Cuvântul prinde viață, se agață de spirit cu har, cu dăruire, cu frumusețe.

„Femeile care scriu sunt ca luna: reflectă lumină chiar și în întuneric”, ne însuflețește Daniela Gumann în cuvânt.

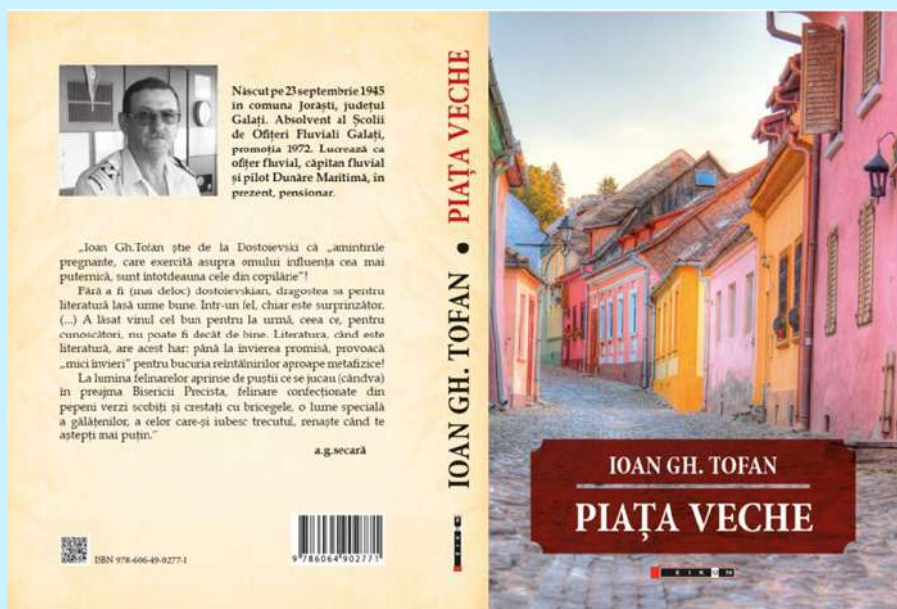
Ca o salbă de mărgele, Doamnele: Mioara Baci, Brândușa Ilie, Cezarina Adamescu, Lidia Zadeh, Roxelana Radu, Daniela Gumann, Dorina Stoica, Antoaneta Crudu, Sibiana-Mirela Antoch, Lăcrămioara Teodorescu, Tudosia Lazăr, Marieta Coman, Georgeta Oană-Muscă, Neta Muscă-Ionică, Theodora Jirlăianu, Mioara Ardieleanu, Coca Coralia Drăgan, Mioara Oprișan, Angela Dumbravă, Doina Focșă, Corina Sporea Bărăgan, Tincuța Gherghiceanu, Ioana Lăpușneanu, Angela Ribinciuc, Angela Burtea, Geta Lipovanciuc, Elsa Stavro, Ana-Maria Zlăvog, Georgiana-Laura Gheorghe, Daniela Vladu, Florentina Danu, Nadia Căpriță și Jana Mihai, merită să fie scoase la lumină în orele astrale ale literaturii românești, chiar dacă vâltorile istoriei nu ne dau pace.

Mulțumiri doamnelor Mioara Baci și Ilie Brândușa pentru apariția acestei frumoase antologii, „Femeia - Izvor de lumină”!

Galati, ieri si azi

"Vezi lumina în ceilalți
și tratează-i ca și cum asta este tot ce vezi".
- Dr. Wayne W. Dyer -

Piața Veche

(Neamul Belereșilor – fragment)

Ioan Gh. Tofan

Ionel se trânti pe lavița acoperită doar cu un țolic de casă, țesut din cordele tăiate din cârpe și haine vechi. Își întinse apoi picioarele în sus pe levcicul vechi ținut de perete, ros pe alocuri de molii. O tăcere stânjenitoare, întreruptă doar de trosnetul vreascurilor aprinse și de făcălețul învățat de Mitrița în ceaun, plutea nevăzută în încăperea mică.

- Am văzut că s-a uscat fasolea din grădina pe haragi. Când aveți de gând s-o culegeți? rupse tăcerea Mitrița.

- Poati poimâni. Mâni-i musai sî terminăm di sășerat grâu', iar pisti trii zâli sântem di rând la batozî. Nu rămâi și tu cu Ionel sî ni-ajutați? Trebui, după și-o culejim, s-o batim, s-o vânturăm, știi doar cî-i olecuți di muncî. Sânguri nu dovedim într-o zî, răspunse încruntat Culiță.

Mitrița oftă:

- Am de ales? Sigur că am să rămân vreo două zile. Dar nu mai mult.

Răsturnă mămăliga mare și pufoasă pe fundul de lemn așezat pe mijlocul mesei rotun-

de și joase, meșterită, pe vremea când mai trăia, de Vanghele Mândru, bunicul lui Ionel.

Bărbatul Catrinei făcuse la viața lui și puțină cizmărie, iarna mai ales, când nu mai trebuia să meargă la câmp. N-avea stare să stea ca mîța lângă sobă. În beciul de sub chiler, într-un colț, zăceau într-o lădiță sculele de cizmărie.

Când nimeni nu mai credea că *hieroaicele* acelea ruginite, cum le botezase mama Catrina, ar mai putea fi de folos cuiva, un nepot, Iulian, băiat de-al lui Costache Mândru, le revendică, ducându-le acasă la Galați, în micro 40.

În balconul apartamentului în care locuia vărul lui Ionel, Lili, cum îi spuneau toți, improvzase un mic atelier, punând pingele încălțărilor vecinilor din bloc, colegilor de la serviciu și rude-lor, ducând astfel tradiția meșteșugului de cizmărie din familie mai departe. Mulți ani Ionel avea să vadă în chilerul casei de la țară masa aceea mare și joasă, cât și taburetele cu trei picioare, așezate în jurul acesteia, cioplite de bătrânul Vanghele din trunchiuri groase de copac. Masa și scăunelele tărănești, avea să-și spună Ionel mai târziu, se asemănau oarecum cu celebra Masă a tăcerii din Tg. Jiu, a marelui Brâncuși. În mod cert, Vanghele Mândru, mort la un an după război, un țăran fără carte prea multă dintr-un sat de răzeși din județul Covurlui, nu auzise în viața lui de Brâncuși.

- Luați loc la masă, îi îndemnă Mitrița.

Traseră taburetele și se așezară în mijlocul mesei rotunde.

- Fă matale cărțile, mamă, adăugă, adresându-se bunicii lui Ionel.

Bătrâna se învioră, ridicându-se de pe taburet:

- Și spuneai sî fac?

- Să ne pui friptura-n castroane. Că doar *noi* suntem musafirii.

- Imediat, mamî dragî. Da' băieților am să le dau întâi mîncărica di cartofi rămasî. Cu carnia di la pui, împărțâți la șinși, câți suntem, nu sî sa-turî flăcăii.

Puica se dovedi a fi mai matură decât credeau, pentru că oricât se străduiră bărbații să sfărâme oasele pulpelor ca să ajungă la măduvă, nu reușiră. Hămesiți, frații întinseră la urmă mă-

măliga rămasă în usturoiul din strachina aflată la mijloc până la ultima firimitură, sugându-și apoi degetele.

- Dacă era bâdia aiși, rămânea cînili flămând, constată mezinul, uitându-se la grămăjoara de oase.

Fratele cel mare era renumit pentru dansura lui tare. Spărgea alunele de pădure între măsele ca pe nuci, darmite oasele de orătanie.

Ionel sări în sus, repezindu-se la resturile de oase.

- Lasă că i le duc io acum, imediat. Și-așa-i flămând mort.

Râseră toți de parcă ar fi spus cine știe ce gogomănie. Țăranii aveau de multe ori modalități de exprimare, fără să se folosească de cuvinte. Râsul putea fi, ca în cazul de față, o replică ce s-ar fi putut traduce cam așa: Dă-i tu acum oasele potăii, că oricum nu suntem de acord cu ce spui. Poți să-ți faci damblaua și să-i dai mîncare pe săturate. Știm că-i mai dai să mănânce pe ascuns. Ce-o să rezolvi cu asta? O să se îngrașe puțin, dar o să devină mai puturos. Ca să fie rău, cînele trebuie să fie flămând. N-o să-ți reproșăm nimic pentru că ești nepotul și musafirul nostru. După ce pleci, însă, avem *noi* grijă de cînele *nostru*, așa cum știm că e bine. N-o să-l lăsăm să moară de foame, dar nici n-o să-l îngrașăm ca pe porc.

Bâdia, de care pomenise Gicu, era cel mai mare dintre frați. Se căsătorise de ceva vreme și un timp hălăduise prin țară, angajat gardian în diferite penitenciare, urmat peste tot de Victoria, tână și frumoasa lui soție. De un an veniseră înapoi în comună, hotărât să se apuce de lucrat pămîntul pe care-l moșteniseră amândoi de la părinți. Nu se întoarseră singuri. Victoria ducea mîndră de mîna un băiețel de vreo doi ani și jumătate, bălai și voinic, cu părul numai inele, pe care-l botezaseră Viorel. Stătură pentru început la Catrina Mândru, dar în scurt timp reușiră să obțină de la Sfatul Popular un teren din vatra satului, situat la marginea acestuia, pe malul drept al pârâului Covurlui. De aici un drum secundar ducea spre nord, pe la poalele unei păduri și pe lângă fostul conac al doctorului Fulger, spre Zărnești.

Reușiră să ridice destul de repede și cu ajutorul rudelor o cămăruță din chirpici ce avea să fie mai târziu chilerul casei. Se mutară aici cam înghesuiți, dar fericiți, reușind de-a lungul anilor să-și încropească una dintre cele mai frumoase gospodării din comună.

Ionel se grăbi să se ridice de la masă, luând într-un castron oasele. După ce ieși din chiler scoase din sân și boțul mare de mămăligă pe care-l șterpelișe și pe care-l tot frământase pe sub masă până ce se răcise. Lui Puiulică îi căzuse laptele-n păsat, cum era o vorbă de la țară, repetată deseori de Mitrița, adică fusese poate una dintre cele mai fericite zile ale vieții lui de câine, în care mâncase pe săturate. La urmă, du-lăul costeliv își exprimă recunoștința stând în coadă și lătrând scurt de câteva ori. Acceptă plin de entuziasm câinesc să fie mângâiat și, după ce plecă Ionel, se lungi cât era de lung și adormi în scurt timp. Nu se știe dacă a visat vreo cățelușă zglobie de care n-avea să aibă parte vreodată în scurta lui viață. Nu dură mult până începu să sfoarăie.

Umbrele înserării porniră treptat să învâluie gospodăria țărănească. Băiatul se sui în carul rămas în ogradă lângă poartă și-și trase sub cap maldărul de fân pe care-l găsi. Se întinse pe spate cu mâinile așezate sub ceafă. Rămase așa un timp, cu ochii închiși, cuprins de o euforie pe care nu încercă s-o înțeleagă. Deschise apoi pleoapele, uitându-se înfiorat la cerul înstelat. Identifică pe rând osia Carului Mare, Luceafărul și Carul mic, singurele stele de care avea habar. Întorcând capul spre casă văzu luminița lămpii aprinse în chiler. Licărul ei creștea pe măsură ce bunica ridica fitilul, împrăștiind umbrele din unghere. Ionel auzea, în noaptea care se așternuse

peste sat, vocile clare ale celor dragi, parcă ar fi fost chiar lângă el.

Bucuria pe care o încerca îi smulse din piept un chiot. Își aduse aminte de unchiul Culiță cum venise de la deal fredonând și începu să lăleie cât îl ținea gura:

*Foaie verde matostat,
Abia mă-ntorsei în sat,
Tinerel m-am însurat, măi!*

*De la mine-a treia casă
Mă-nsurai, luai nevastă
Tinerel m-am însurat, măi!*

*Luai fată cu avere,
Vai de păcatele mele!
Tinerel m-am însurat, măi!*

*Și-o luai cu patru boi
Și-o turmă mare de oi,
Tinerel m-am însurat, măi!*

Vocea bunicii lui Ionel se auzea dinspre insula de lumină din chiler, împletindu-se cu cântecul juniorului Corban:

- I-auzi, Culiță, și cântă băietu' lu' Mitrița. E cântecu' tău. Di când ți s-au aprins călcâili după străina aia din marjinea pădurii Zârneștilor, plânji inima-n mini. Și Dumnezeu ăi fi găsat la ea, nu mă duși capu'! Frumoasă am auzat că nu-i, coaptă di bolnavă îi, ca sî spui că-i bogată, zâși lumea că nu-i.

Ti bucuri la o coșioabă di pi vremea lu' Papurî Vodă, taman în sălbătișia aia undi-ți intră iarna-n ogrădă lupchii? Nu ai tu două brați ca tot omu' să-ți râdiși o casă ași în comună cu o fată di-a noastră? Chior nu ești, slut nu, șiung niși atât. Ditamai mândreți di flăcău și tu vrei sî tînsori tocmai în calisia aia, undi și-o-nțarcat dracu' copchii? Aud că aldi mă-sa și tat-su îs bătrâni tari. Poată crezi că o sî dia ortu' popii mai rapidi, da' teamă mi-i că pînă atunci va treși multă apă pi pârâu și muierea asta, pi cari să nu cari cumva sî-ndrăznești sî mi-o aduși mii în băătătură, o sî ti trimiți-n fiecare dimineață să li duși țucalu' hodorogilor. O sî ti pună rapidi, rapidi pi chituși. Îți dai tu sama la și vrei sî tînhami? Când s-o supăra fimeia asta pi tîni o sâ-ți amintească mereu că stai pi di-a gata în sărășia lor di averi.

Halal averi, și sî spun! Șe-i fi găsat la fața asta nu prișep. Di muncă nu-i bun, di și șeapa șiorii o fi bun, numa' tu știi! Trezești-ti, Culiță mamă, pînă nu-i prea târziu, își încheie bătrâna blagoscoveala. Povestea se repeta. Nici Ghiță Corban nu avusese parte de vorbe mai bune când o ceruse pe Mitrița de nevastă. Se știe doar cum fugiseră amândoi de-acasă, înfruntându-și părinții.

Culiță trată, ca de fiecare dată, cu tăcere boscorodelile mamei și se însură, nu mult timp după aceea, stabilindu-se pentru tot restul vieții la Zârnești. Femeia-i anemică dădu naștere la patru copii, trei fete și un băiat. Numai fata cea mare reuși în viață, reușind să termine o facultate și stabilindu-se în Bârlad, unde o atrase și pe mezină ca să-i facă un rost. Ceilalți doi rămăseseră în sat, destinul lor neavând să fie prea fericit.

Culiță avea să se prăpădească în ianuarie 2020, la puțin timp după ce trecuse de șaptezeci de ani, bolnav de diabet și dărmătat de

atâta muncă, dar și de un pahar prea des dus la gură. Nevastă-sa avea să-i supraviețuiască, mai slabă, ce-i drept, și... la fel de bolnavă.

Frații Mândru aveau să se însoare în ordinea vârstei, dar aveau să se prăpădească exact invers. Gicu întâi, într-o vară atât de fierbinte încât părea că soarele avea să se topească pe cerul mereu albastru ca sineala, în mod dramatic, luat în coarne de o vacă pe care n-o slăbea din bătaie, cel puțin asta era bârfa.

Culiță, după cum s-a spus mai sus și Costache (bădia), ultimul, după ce se chinuise câțiva ani cu un picior amputat, în ultimele luni de viață fiindu-i amputat al doilea. În acel an nefast, în februarie 2012, pe un ger de crăpau pietrele, se pierdu la Galați Viorel, în vârstă de cincizeci și șapte de ani, în urma unui infarct miocardic declanșat pe fondul unui diabet galopant, nimeni altul decât puștiul acela drăgălaș cu părul creț, de care erau atât de mândri părinții atunci când deciseră să se întoarcă în sat. Pe un ger atât de năpraznic, nici vorbă nu fu ca să fie adus la înmormântare Costache, cu amândouă picioarele tăiate mai sus de genunchi.

Durerea pierderii primului lor copil îi termină destul de repede pe cei doi bătrâni. Întâi se prăpădi, într-o dimineață de octombrie a aceluiași an Victoria, pe când se dusesse să-i ducă soțului ei infirm o cană cu lapte. Se prăbușise fără un cuvânt, cu cana în mână, lângă patul unde zăcea neputincios Costache. La rândul lui, refuzând să mai trăiască, muri două luni mai târziu, în brațele fiicei măritate în Tg. Bujor, unde acceptase să se ducă în cele din urmă. Cu tot chinul pe care-l îndurase, prin amputarea pe rând a picioarelor și a durerii sufletești de neimaginat care-l măcinase în urma pierderii primului fiu și apoi a jumătății alături de care fusese mai bine de jumătate de veac, se sfârși ușor, fără să zacă, împărțășit, spovedit și cu lumânare la cap, ca un bun creștin.

Vom mai avea ocazia, poate în altă carte, dacă vom avea zile și inspirație, să mai scriem despre neamul acesta al Belereților.

(Va urma)

Unde fugim de acasă?

„Adevărata tragedie a îmbătrânirii nu este că îmbătrânim,
ci că sufletul nostru rămâne tânăr”.

- Oscar Wilde -

PAȘII DDV3

POVESTEA UNEI PASIUNI

(39)

Pe „acoperișul” Cetățuiei

Marin Mihai

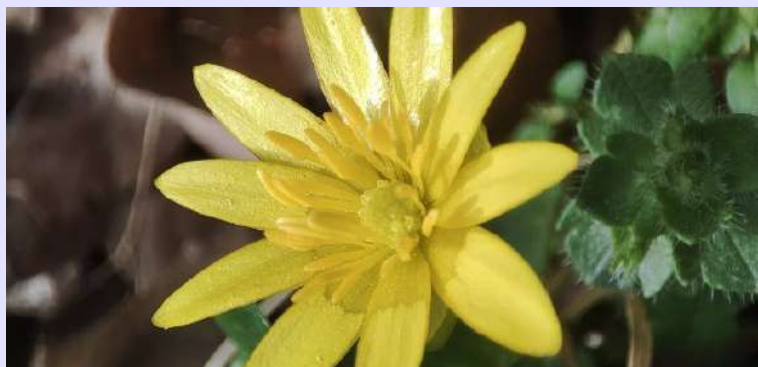
Mijloc de martie capricios. Hotărâm să vedem această primăvară zburdalnică de undeva, de sus. Bun, dar cum facem?

Păi, cel mai simplu ar fi să rămânem confortabil în amfiteatrul Falezei inferioare și să înălțăm o dronă. Dar, ce te faci dacă DDV3 nu a achiziționat încă drona?

Păi, atunci mergem în bătrânii munți ai Dobrogei și, de acolo, de pe Vf. Ghinaltu sau Vf. Priopcea sau Vf. Pricopanu, admirăm primăvara de la picioarele noastre. Dar, iar apare un impediment: suntem într-o fază a antrenamentelor pentru Via Transilvanica, ce nu pică foarte bine din punctul de vedere al solicitării fizice.

Și, totuși, vrem să vedem primăvara de sus.

Evrika! Cineva propune să ne cocoțăm pe „acoperișul Cetățuiei. Pentru cei care încă nu știu, Cetățuia este o localitate aflată în vecinătatea Parcului Național Munții Măcinului, undeva între Luncașița și Horia, tupilată la poalele culmilor domoale care preced bătrânului masiv Dobrogean din spre est.

Zis și făcut, un telefon la „Nenea Gigi”, care, prompt ca totdeauna, ne îmbarcă în microbuz de la Puful de Pădădie. Întregim grupul cu încă patru tovarăși din Micro 19 și direcția Luncavița, trecând pe frumosul și utilul pod peste Dunăre.

Aici trebuie să remarc cu tristețe că, la ieșirea de pe pod, în direcția de deplasare a microbuzului, se lăfăie o șosea minunată, dar din păcate blocată, care ne-ar fi scos la Jijila, scutind peste 20 de km. Dar, nu-i nimic, murmurăm ceva în barbă și îi mai mulțumim încă o dată lui „Nea' Gigi” pentru efortul suplimentar.

Depănând ultimele noutăți în legătură cu acțiunile Via Transilvanica și IC Ponor, nici nu știm când ajungem în parcare la Terasa Cetățuia, o nouă și minunată locație ridicată și gospodărită de o frumoasă familie de tineri localnici. Negociem un prânz, în jurul orei 14:00, când apreciem că vom coborî de pe acoperișul Cetățuiei.

Grupul entuziast se bucură de vremea numai bună de drumeție și începe cățărutul pe „acoperiș”. Zâmbete, voie bună și parcurgem patru kilometri pe nesimțite. Hotărâm să facem un popas într-o poieniță smălțuită cu gingașe flori de primăvară, tivită cu un brâu generos de urzici tinere, care parcă te invită la o cură de dezintoxicare. Fotografiem frumoasele floricele, culegem o „mână” de urzici și apoi, tot pe cărări de pădure, coborâm la Terasa Cetățuiei, unde suntem răsfățați cu un prânz pe cinste.

La întoarcere, drumul, acum monoton, este salvat de o tombolă la care participă toți turiștii, care stabilește cinci câștigători și 14 visători.

Ajungem acasă, grație profesionalismului și empatiei acestui minunat „Nea' Gigi”, care ne lasă pe fiecare în apropierea casei. Respect!

Așa a fost. Acum, cum arată primăvara privită de sus nu am relatat în amănunt, tocmai pentru a vă face curioși, și data viitoare să vă „cățărați cu noi”.